

mers Arbejdsdagen, er der heller ingen Anledning til at frygte for, at der i Fremtiden skulde indtræde saadanne Ulykker. Det er det Ræsonnement, jeg, forrige Gang, jeg havde Ordet, tillod mig at betegne som særdeles overfladisk. Det ærede Medlem kan aldeles intet vide om, hvilken Virkning produktionsmæssigt og konkurrencemæssigt 8 Timers Arbejdsdagens Fastsættelse ved Lov vilde kunne faa for dansk Økonomi i den kommende Tid. I hvert Fald føler jeg og mit Parti os overbevist om, at en saadan Vedtagelse for Tiden paa ingen Maade er Danmarks Interesser tjenlig.

Maa jeg til det ærede Medlem Hr. P. Munch sige, at jeg jævnlig i den korte Tid, jeg har haft den Ære at have Adkomst til at staa paa Folketingets Talerstol, har mødt Betragtninger fra de radikale Ordføreres Side, som har været Udtryk for disse Herrers store Utilfredshed. Snart er det Formen, hvorunder en enkelt Taler optræder, snart er det hele Partier, man er utilfreds med, snart Indholdet af de Bemærkninger, som fra anden Side fremsættes. Kort sagt, det ærede Medlems Parti betragter sig ved sin Ordfører som Smagsdommer i dette høje Ting. I saa Henseende har det ærede Medlem heller ikke i Dag svigtet Partiets Traditioner. Det ærede Medlem mener, at Flertallet behandler hele dette Spørgsmaal paa en sænlig ligegyldig Maade, som ikke tjener det til Ære. Jeg skønner ikke, hvorved denne Ligegyldighed er udvist. Det kan dog vel ikke tilkomme det ærede Medlem at afgøre, om det tjener os til Ære eller ikke, at vi i et bestemt konkret Spørgsmaal har en anden Opfattelse end det ærede Medlem. Naar det ærede Medlem i den kommende Tid i en given Sag staar overfor anderledesmenende, skulde det ærede Medlem tillægge vedkommende ganske den samme alvorlige Baggrund for Fremsættelsen af deres Udtalelser som den, jeg slet ikke tvivler om det ærede Medlems egne Udtalelser har. Jeg tror, at det ærede Medlem derved vilde tjene sine Interesser lige saa godt som ved den Fremgangsmaade, han i Dag i Lighed med hvad andre radikale Ordførere gør, har valgt at følge.

Anden Næstformand (Parkov): Det ærede Medlem Hr. L. D. Rasmussen har Ordet for en Bemærkning.

L. D. Rasmussen: Den højtærede Minister siger, at jeg ikke ved, hvorledes det

vil forme sig i Fremtiden. Det er selvfølgelig meget rigtigt, men jeg tænker heller ikke, den højtærede Minister ved det saa aldeles bestemt; det kunde da være interessant at vide hvorfra, thi det er dog kun Betragtninger, man kan gøre gældende, og man kan ikke sige noget med Bestemthed derom. Men een Ting ved jeg, og det ved sikkert den højtærede Minister lige saa godt som jeg, at i de 30 Aar, hvor Arbejdstiden bestandig er blevet indskrænket, og Lønningerne har været stigende, har vi haft svingende Perioder, Opgangs- og Nedgangstider. Ligesom vi i dette Øjeblik befinder os i en Nedgangstid, har vi været det flere Gange i Løbet af disse 30 Aar, og der er alligevel ingen Ulykker sket.

Anden Næstformand (Parkov): Det ærede Medlem Hr. P. Munch har Ordet for en kort Bemærkning.

P. Munch: Jeg har ikke paa nogen Maade bestræbt mig for at optræde som Smagsdommer med Hensyn til denne Sags Behandling. Jeg har kun gjort opmærksom paa, at det for et Land er en højst ejendommelig Fremgangsmaade, at man sender Repræsentanter til en international Konference, hvor alle Repræsentanterne saavel Talsmændene for Arbejderne som Talsmændene for Arbejdsgiverne og Talsmændene for Regeringen er enige om at tiltræde en Række Konventioner, og at Landets Regering derefter forelægger Lovforslag desangaaende i Rigsdagen paa den Maade, at den siger: Nu kan I gøre, hvad I vil. De paagældende Lovforslag forelægges ikke som andre Lovforslag fra Regeringens Side med en anbefaling fra Regeringen og med Opfordring til Vedtagelse, men med en ligegyldig Haandbevægelse kastes de hen til Rigsdagen, idet man siger: Nu kan I gøre ved dem, hvad I vil. Derpaa benytter det Flertal, hvori den højtærede Regerings Medlemmer er indbefattet, denne Forelæggelse til ganske roligt at lade de vigtigste af disse Lovforslag hvile uden Behandling. Det følgende Aar synes man saa, man har opfyldt sin rent formelle Forpligtelse til Forelæggelse, og lader det hele forsvinde. Og naar et af disse Forslag, eller det ene eller det andet Punkt deri, privat drages frem her igen, skal Sagen begravnes i et Udvalg med en smuk Eklæring om, at Tiden ikke er inde til at udføre nu, hvad Danmark paatog sig at udføre, den Gang dets Repræsentanter var til Stede i Amerika.